

DEN MAGISKA STENEN

Maggie Ling-Dunér

att fråga det för egentligen var han inte intresserad. Han ville bara ha tillbaka sin diamant.

– Ja nästa vecka ska vi ha en författare som skriver fantasyböcker och som kommer och – ja-pratar. Inte så mycket föreläsning. Det är mest tonåringar som kommer och lyssnar.

– Jaha, jag läste en del fantasy när jag gick i skolan

– Jag med. Fortfarande faktiskt. Så det är därför jag bokar såna författare. Hon log lite urskuldande. Du kan ta en broschyr här om tider och sånt.

– Ja, tack. Jag vill också låna en bok om skandinavisk arkitektur om det finns.

– Jodå här borta.

Sanningen om den magiska stenen var inte lätt att upptäcka eftersom den kommit i Samys ägo på ett så märkligt sätt. Han hade upptäckt dess förmåga när han började arbetet med infattningen. Den låg i en ask och när han öppnade locket blev han bländad av dess sken men efter en stund blev den matt. Han vände och vred på den, putsade med ett mjukt tyg, tittade på den i lupp och mycket riktigt – det var en diamant, men den var liksom beroende av omgivningen. Och han kände den hypnotiserande verkan den utstrålade. Han ville helt enkelt inte bli av med den och ägaren till butiken tycktes inte lagt märke till den här förmågan när han bad Samy göra infattningsarbetet. Det var som om den levde ett eget liv. Men så vågade Samy inte ha den kvar när han åkte utomlands och gav han den till Michel. Lite slarvigt men Michel verkade på något sätt så opåverkbar så det blev han och så blev det bråttom.

Samy skulle behöva vara likadan men han klarade sällan av att motstå någon frestelse och som kurir i ädelstensbranschen levde han alltid farligt. Som den här hösten med ett ständigt bilåkande mellan Marseille och Paris och trans-

porter av stenar som skulle levereras till köpare. Spännande men lite enahanda bilåkande. Han tittade sällan på de stenar han skulle leverera och han mindes starkt den speciella diamanten han hade haft en kort tid, han längtade liksom efter den ibland, men han hade ju ingen rätt till den, för den tillhörde någon annan. Antagligen. Den var också så pass stor att det inte gick att sälja den utan att dra mycket uppmärksamhet till sig. Till jul skulle han i alla fall åka tillbaka och det var bara fyra veckor tills dess.

Michel hade aldrig varit intresserad av fantasy, aldrig läst så mycket överhuvudtaget för han var mer naturintresserad och friluftsinriktad, men nu var det dags att börja läsa, det kände han bestämt. Den magiska stenen var ett mysterium som skulle undersökas och fantasybibliotekarien skulle bli en bra ledsagare det var han övertygad om. Alltså begav han sig till bibliotekets författarafton med fantasyförfattaren på uppgång.

Det var verkligen mest tonåringar där och så en och annan person av obestämbar ålder som inte verkade lyft blicken från boksidan på många år. Alla var mycket intresserade av författaren, frågade mycket och verkade vilja vara med och författa. Michel var fascinerad över att se dessa människor som verkade så inbundna när man mötte dem men i sitt intresse nu helt enkelt exploderade i engagemang. Michelle skötte pratet utmärkt och hon log mot honom då och då, det noterade han.

Jag blev förvånad över att se Michel där på författarkvällen för han var inte alls fantasytypen och han hade suttit tyst och lyssnat hela kvällen och smitit ut bland de första när det var slut. Jag var trött när jag gick hemåt trots att det varit en lyckad kväll. En nördarnas fest log jag för mig själv. Jag tänkte på stenen som låg i mitt smyckeskrin därhemma.

Jag längtade efter att känna dess värme och att dricka en kopp te. Inte ett dugg närmare en lösning hade jag kommit och ingen hade kommit och frågat efter den. Inte heller mina kollegor hade nämnt någonting. Det var förstås nära till hands att koppla ihop Michel med stenen. Hans besök på biblioteket och nu ikväll och den lilla nyckeln han hade tappat och hon hade funnit. En nyckel hade alltid en smula fantasi omkring sig och det hade även en ädelsten, en magisk ädelsten. När jag kommit hem satt jag och betraktade diamanten utan att röra den. Svagt glänsande oval, slipad. Ganska anspråkslös när den låg sådär. Den borde vara infattad i ett hängsmycke av guld. Den skulle passa bra runt min hals. Drömmier. Jag tog fram en guldkedja ur smyckeskrinet, knäppte den runt halsen och höll fram diamanten intill. Fantastiskt! Skulle jag kunna lämna in den till en guldsmed och få den monterad. Jag hade ju liksom fått den. När jag hade den mot huden blev den lite varm men det var inte samma effekt som när jag hade den i handen. Kunde det vara en healingsten, en sån som skulle bota sjukdomar? Det förekom ibland såna i fantasy litteraturen men de brukade inte vara klara stenar, oftare halvädalstenar och jag trodde inte på att de skulle ha någon verkan, men den här stenen hade en stark makt. Jag slöt den i handen och lät mig föras bort.

Michel hade så gärna velat fråga författaren om förekomsten av magiska stenar i fantasy litteraturen, hade det på tungan men insåg att han då hade avslöjat för Michelle att det var han som lämnat diamanten på biblioteket, och det skulle ju leda till en väldigt tilltrasslad historia, så när han kom hem sökte han på nätet vad som skulle kunna passa på "hans" sten men hittade inget som överensstämde med den. Han ångrade att han lämnat den. Nu hade den varit bra att ha här. Ta i handen. Låta sig föras bort.